

Κολαί,

ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ

μυδῶσα κηκίς μηρίων ἐτήχετο
καῖτυφε χάνεπτρε, καὶ μετάρσιον
χολαὶ διεσπείροντο,

Ἀντιγ. 1007.

Ὁ Νεοπτόλεμος λέγει πρὸς τὸν Φιλοκτήτην,
ἀντέρειδε νῦν βάσιν σὴν. Φ. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.

Φιλοκτ. 1403.

τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν

Αὐτ. 1378.

Ἐνθα τὸ βάσις=τὰ νῶτα, οἱ γλυντοί, ὁ πρωκτός.

Ὡσαύτως ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐπόμενοι συνήθειαι ὅροι ἐν τῇ
ὁμιλίᾳ, ὧν τὰς παραπομπὰς συντομίας χάριν παραλείπομεν,
κόμη, θορίξ, δόρυς, βλέφαρα, οὖς, παρειά, ρίς, παλάμα,
βραχίονες, γούνατα, μηροί, κλπ. κλπ. **πτῶμα,** κττ.

Ἀκριθείας χάριν παραθέτω ἐνταῦθα τὰ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ
εἰς τὸ αἷμα ὡσαύτως ζῖαν προσφυῶς ἀποδιδόμενα ἐπιθετα. οὐ-
κὶ μόνον πρὸς ἀπλοῦν κόσμον, ἥτοι ὡς κοσμητικὰ ἐπιθετα, ὡς
τοῖς ποιηταῖς εἰθισται, ἀλλ' ἐλέγχοντα γινώσκιν τοῦ ποιοῦ,
κινήσεως ἢ στάσεως, ιδιοτήτων αὐτοῦ κλπ. Εἰσὶ δὲ τὰδε:

αἷμα μελανθὲν

ἐκ τε φοινίκας

πληγῆς μελανθὲν αἷμα

Αἶας, 918.

ἄκρατον

τοῦμὸν ἐκπίνουσ' αἶε

ψυχῆς ἄκρατον αἷμα,

Ἡλέκτρ. 785.

νεακόνητον=(νεόθηκτος)

νεακόνητον αἷμα, χειροῖν ἔχων.

Αὐτ. 1395.

παλίσρρυτον

παλίσρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαίρουσι τῶν
κτανόντων οἱ πάσαι θανόντες.

Αὐτ. 1420.

χειμάζον

ὡς τὸδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.

Οἶδ. Τύραν. 101.

ἐμψυτον, ἄλαστον

πατρὸς ἔμψυτον

ἄλαστον αἷμα δυσμόρῳ στενάζειν,

Οἶδ. ἐπὶ Κολωνῷ, 1671.

ἀνδροφθόρον

ἀνδροφθόρου βεβρωτες αἵματος λίπος.

Ἀντιγ. 1022.

ἀμφίθρεπτον=τὸ πανταχόθεν χυνόμενον πηγνύμε-
νον αἷμα.

ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν
σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν,

Τραχ. 572.

χλωρόν,

ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου

πέπωκεν ἤδη, καὶ διεφθαρμαὶ δέμας
τὸ πᾶν,

Αὐτ. 1055.

φοίνιον=(ἐρυθρόν) κηκίον=(ἀναβλύζον).

στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τὸδ' ἐκ βυθοῦ
κηκίον αἷμα, καὶ τι προσδοκῶ νέον.

Φιλοκτ. 783.

δυσέριστον=ἄζηλον, δύσμαχον, σημαίνει σύναμα τὸν
φόνον καὶ τὴν σφαγὴν.

τὸ δυσέριστόν αἷμα φουσῶν Ἄρης.

Ἡλέκτρ. 1385.

ἐρεμνόν=(μέλαν, σκοτεινόν).

ἐν δ' ἐλίκεσαι βουσί καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις
ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα.

Αἶας, 374.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΗΜΑΘΙΑΣ.

Ἡ Ἡμαθία, πόλις ἀρχαία τῆς Μακεδονίας ταυτώνυμος τῇ
χώρᾳ Ἡμαθίᾳ, ἀναγράφεται ὑπὸ τοῦ ἐπιτομῆως τοῦ Στράβωνος¹,
ὃ φαίνεται ἐπόμενος καὶ Στέφανος ὁ Βυζάντιος² ὅστις ἀποδέ-
χεται ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ὑπάρχουσαν πόλιν καὶ χώραν. Ἐκεῖτο
δὲ ἡ πόλις Ἡμαθία κατὰ τὸν ἐπιτομῆα Στράβωνος πρὸς τῇ θα-
λάσῃ· τῆς ἐκφράσεως ὅμως ταύτης ἀορίστου ζῖαν οὔσης, ἀδύ-
νατον νοηθῆναι ποῦ ἀκριβῶς τῆς παρὰ θάλασσαν χώρας ἦν ἡ
πόλις αὕτη.

Τῶν δὲ μεταγενεστέρων συγγραφέων Ζωναρᾶς³ διασώζει τὴν
εἰδησιν, ὅτι ἡ πόλις Θεσσαλονίκη τὸ πάλαι Ἡμαθία ἐκαλεῖτο·
ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς μαρτυρίας βασιζόμενος ὁ Abel⁴, ἀποδέχεται
τὴν Θεσσαλονίκην οὔσαν τὴν ἀρχαίαν πόλιν Ἡμαθίαν. Ὁ ἐπι-
τομῆς ὅμως τοῦ Στράβωνος ἀναφέρει τὴν πόλιν Θεσσαλονίκην
πρότερον Θέρμην καὶ οὐχὶ Ἡμαθίαν καλουμένην· διὸ προκύπτει
ἐντεῦθεν ἀπορία διασειούσα τὸ κύρος τῆς εἰδήσεως τοῦ Ζωναρᾶ.
Ἡ δὲ πόλις Ἡμαθία σχοῦσα πάντως τὸ ἐαυτῆς ὄνομα ἀπὸ τῆς
χώρας, ἀδύνατον νοηθῆναι ἐκτὸς τῆς ἀρχαίας χώρας Ἡμαθίας
κειμένη καὶ πιθανῶς ἐκεῖτο ἐν τῇ παρὰ τὰς ἐκβολὰς Ἀλιάκμο-
νος μετὰ Λυδίου παραλίᾳ, τοῦτέστι πολλῶ μεσημβρινώτερον
τῆς νῦν πόλεως Θεσσαλονίκης.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

- 1) VII. ἀπ. 11. «Ἦν δὲ καὶ πόλις Ἡμαθία πρὸς θαλάσση».
- 2) Ἐν λέξει. «Ἡμαθία, πόλις καὶ χωρίον, ἡ νῦν Μακεδονία».
- 3) XII, 26. «Θεσσαλονίκη, . . . ἡ πάλαι μὲν Ἡμαθία καλεῖ-
σθαι λέγεται».
- 4) Makedonien vor König Philipp. Leipzig 1847. σ. 26.
- 5) VII. ἀπ. 24. «Ὅτι μετὰ τὸν Ἀξιδὸν ποταμὸν ἡ Θεσσαλονίκη
ἐστὶ πόλις, ἣ πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο».

Π. Γ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ δ. φ.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

— Ὁ Βαρθελεμὸς Saint-Hilaire, ἀποπερατώσας ἄρτι τῆς μεταφρά-
σεως αὐτοῦ εἰς τὴν γαλλικὴν τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐδη-
μοσίευσεν καὶ τὸν γενικὸν πίνακα τῶν περιεχομένων, ὅστις ἀποτελεῖ τόμον
ὅλον ὀγκωδέστατον, δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς εὑρετήριον τῶν
ἀριστοτελικῶν ὥρων.

— Ἐν τῷ *Allgemeine Zeitung* τοῦ Μονάχου ὁ κ. Φλέγκελ ἐδημο-
σίευσεν πραγματεῖαν περὶ προϊστορικοῦ πύργου ἐν Καλύμνῳ. «Ἡ Καλύ-
μνος, λέγει ἐν τῷ προοιμίῳ αὐτοῦ, ὑπερέχει πολλῶν τῶν νήσων τοῦ Αἰ-
γαίου, οὐ μόνον ἐνεκα τῆς ἀλιείας τῶν σπόγγων καὶ τοῦ παγκοσμίου ἐμπο-
ρίου τοῦ εἶδους τούτου, οὐ μόνον ἐνεκα τῆς μορφώσεως τῶν κατοίκων, ἐξ
ὧν οὐκ ὀλίγοι διέπρεψαν ὡς ἱεράρχαι, ἰατροί, νομομαθεῖς, διδάσκαλοι,
ζωγράφοι, οὐ μόνον διὰ τῶν προϊόντων αὐτῆς. ἐξ ὧν ὁ Στράβων ἐξαί-
ρει τὸ μέλι, ἀλλὰ καὶ ἐνεκα τῶν ἀρχαιοτήτων».

— Ἠγγείλαμεν ἐν τῷ προτέρῳ φύλλῳ τὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ
Κουακέρου τῆς Ἀμερικῆς Whittier. Ἡ Ἀμερικὴ ἐντὸς μηνῶν ἀ-
πώλεσε πάντας τοὺς γηραιούς αὐτῆς ποιητάς. Μετὰ τὸν Russel Lowelle
τὸν Walt Whitmann καὶ μετ' αὐτὸν τὸν Whittier. Τὸ τελευταῖον
ποίημα αὐτοῦ ἐστὶ συγχαρητήριον ἐπὶ τῇ ὁγδοηκοστῇ τρίτῃ ἀμφισπέρει
τοῦ κ. Olivier Wendell Holms. ὅπερ ἐδημοσιεύθη διὰ τοῦ φυλλαδίου
τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ «Atlantic Monthly», καὶ ὅπερ λίαν συνεκίνησε
τὸν ἑορτάζοντα.

— Τὸν γηραιὸν μουσουργὸν Βέρδην κατέλαβεν αἰθὺς ἡ πρὸς ἐργασίαν
ἐφεσις, ἐφ' ἣ καὶ μετὰ τὸν Falstaff, τὸ νέον αὐτοῦ μελόδραμα, ὅπερ ἀ-
ποπερατώθη, νέον προτίθεται νὰ παράσῃ τῷ θεατρῷ ἔργον, ὃ δὲ Σαίξ-